

τῶν πράξεων καὶ τῶν λόγων τῶν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ.

Ἐπὶ τέλους ἐν τῇ τάξει ταύτῃ ἀνάγονται πάντα τὰ εἶδη τῶν ψευδῶν ἐκείνων, δι' ὧν ἅπαντες ἀνεξαίρετως οἱ ἄνθρωποι προτίθενται τὴν ὠφέλειαν τῶν ἄλλων, οἷον ἡ μήτηρ ψευδομένη εἰς τὸ τέκνον τῆς πρὸς περιστολὴν ἀλόγου καὶ ἀνοήτου ἐπιθυμίας αὐτοῦ, ὁ ἰατρός ψευδόμενος εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὁ πρᾶκτων φιλόανθρωπόν τινα πρᾶξιν, ἣν θέλει νὰ ἀποκρύψῃ κτλ. ἢ τὰ ψεῦδη τὰ ὁποῖα σκοποῦσι τὴν συντήρησιν τοῦ συνδέσμου τῆς κοινωνικότητος τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν καθεστῶτων ὠφελίμων ἠθῶν τῆς κοινωνίας. Ἀπειραριθμῶς ποικίλα εἶνε τὰ τοιαῦτα ψεῦδη, ὅσον ἀπειραριθμοὶ εἶνε αἱ περιστάσεις ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ· οὕτως ἐκφράζομεν τὰ συλλυπητήρια ἢ τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τινα δι' ἐκφράσεων θερμῶν καὶ ὑπερβολικῶν, πολλάκις ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων εἰς τὰς ἐνδομύχους διαθέσεις καὶ τὰ φρονήματα ἡμῶν. Δύο ἀλληλομισούμεναι κυρία ἀσπάζονται τρυφερῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἑκατέρα αὐτῶν διανοεῖται τὴν ἐξόρυξιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἑτέρας. Εἶδη τινὰ δακρῶν ἐνίων χερῶν ἢ τῶν κληρονόμων θεῶν, οἱ ἐπικήδειοι λόγοι, αἱ ὑποκριτικαὶ στάσεις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, αἱ ψευδεῖς κατὰ τὰς ἐπισκέψεις φιλοφρονήσεις, αἱ ἐπιδείξεις ψευδοῦς πλοῦτος, αἱ παραγγελίαι τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας τῷ ὑπηρέτῃ αὐτῶν ὅπως λέγῃ τοῖς ἐπισκέπταις ὅτι δὲν εὕρισκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ὅτι ἡ κυρία ἀδιαθετεῖ, αἱ ἐνδείξεις προσποιητῶν φιλικῶν διαθέσεων, τὰ ἀβλαβῆ ψεῦδη εἰλικρινοῦς ἔρωτος, τὰ ψεῦδη πρὸς δικαιολόγησιν ἐλαφρῶν ἀτοπημάτων καὶ ἐν γένει ἅπασαι αἱ ὑποκριτικαὶ πράξεις καὶ οἱ ψευδεῖς λόγοι, οἵτινες ἀποτελοῦσιν ὅ,τι καλεῖται ἐν τῇ κοινωνίᾳ *καλοὶ τρόποι καὶ εὐγένεια*, εἰσὶ τὸ ἐν χρήσει κυκλοφοροῦν νόμισμα, δι' οὗ κατορθοῦται ἡ συναλλαγὴ τῶν φιλοφρονήσεων τῶν ἀνθρώπων, τὸ ψιμμύθιον, δι' οὗ ἐπιπᾶσσονται ἅπαντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ, πρὸς ἀμοιβαίαν, ἐκουσίως, ἐν γνώσει καὶ κατὰ κοινὴν σιωπηράν, οὕτως εἰπεῖν, συνεννόησιν, ἐξαπάτησιν.

Ἄνευ τῶν τοιούτων ψευδῶν ἡ σύγκρουσις τῶν ἀτόμων ἐν τῇ κοινωνίᾳ θὰ ἐπήρχετο ἀναπόφευκτος· δι' αὐτῶν κατορθοῦται ἡ ἐκχώρησις καὶ θυσία μέρος τοῦ ἐγωῖσμου ἐκάστου ἀτόμου ὑπὲρ τῶν λοιπῶν, τοῦθ' ὅπερ ὡς συνέπειαν ἔχει τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ ψεῦδος συμπληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ κοινωνικοῦ συμβολαίου, οἵτινες ἄλλως θὰ ἦσαν ἀνωφελεῖς καὶ μὴ ἐκτελεστοί.

Β' Τάξις. Οἱ χάριν τέρψεως ἑαυτῶν ἢ τῶν ἄλλων ψευδόμενοι.

Ἐνταῦθα βλέπομεν παρελαύνον τὸ μέγα πλῆθος τῶν συμπαθητικῶν καὶ ἀκάκων ἐκείνων ψευστῶν, ὧν τὰ ψεῦδη προτίθενται νὰ προκα-

λέσωσι τὸν γέλωτα ἢ τὴν εὐθυμίαν τῶν ἀκρωμένων, τοιοῦτοι δὲ εἰσὶν οἱ διηγοῦμενοι ἢ γράφοντες καὶ πλάττοντες ἐκ τοῦ προχείρου διάφορα ἀνέκδοτα, ἱστορίας ἢ συμβάντα, ἢ ἐξηγούντες καὶ παραμορφοῦντες ἐπιτήδες ἐπὶ τὸ ἀστεϊότερον γεγονότα ἀληθῆ λαβόντα χώραν, π. χ. οἱ περιηγηταί, οἱ κυνηγοί, οἱ ἀλιεῖς κτλ. καὶ ἐν γένει πάντες οἱ ἐκθέτοντες γεγονότα δυνάμενα μὲν νὰ συμβῶσι, μὴ ἀληθῆ δὲ, ὡς καὶ οἱ οὐτοπικὰ λέγοντες—οἱ farceurs τῶν Γάλλων,—ἢ τοὶ οἱ ἐκθέτοντες γεγονότα φύσει ἀδύνατα νὰ συμβῶσι. Παράδειγμα κλασικόν· εἰσέρχεται τις εἰς μίαν αἴθουσαν καὶ εἰς ἐπήκοον πολλῶν διὰ τοῦ τραγικωτέρου ὕφους διηγεῖται ὅτι καθ' ὅδον ἐρχόμενος παρέστη εἰς φρικώδη σκηνὴν δύο κυνῶν, οἵτινες μετὰ τῶσαύτης μανίας εἶχον συμπλακῆ καὶ κατασπαράξαι ἀλλήλους, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἔμειναν μόναι αἱ δύο οὐραὶ αὐτῶν.

Οἱ ψεῦσταί τῆς κατηγορίας ταύτης παρ' οἷς τὸ ψεῦδος ἕνεκα τῆς ἀμέτρου καὶ συχνῆς χρήσεως τοιούτων ἀστειοτήτων πολλάκις καθίσταται ἕξις, ἀποκαλοῦνται συνηθέστερον *ἀστεῖοι*, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ *ψεῦσταί*, οὐχὶ ὁμως ὑπὸ τὴν κοινὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Δέον δὲ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι ἡ τέρψις εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν ἠθικὴν ὑγίειαν τῶν ἀνθρώπων.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΣΙΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Η ΕΝ ΚΟΡΣΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

Συνεχίαι· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΓ'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΦΡΙΚῃ ΚΑΡΥΑΤΙΚΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ

Εἶδομεν ἤδη ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῶν Καρυῶν μόλις ἀνέρχεται εἰς ὀγδοήκοντα οικογενείας, ἢ τοὶ τετρακοσίας ψυχάς. Αἱ Καρυαὶ ἐκτίσθησαν διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ ἦναι καθαρῶς ἑλληνικαὶ σχεδὸν μέχρι τῶν μέσων τοῦ παρόντος αἰῶνος! Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὁμως ταύτης καὶ ἐντεῦθεν οἱ ὀλίγοι Κορσικανοὶ οἵτινες εὕρισκοντο ἐν αὐταῖς, διὰ τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων ἔξωθεν ἐρχομένων, ἤρχισαν ν' αὐξάνωσι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ προάγωνται. Ἀφ' ἧς δ' ἐποχῆς πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων μετέβησαν εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀφρικὴν πρὸς ἀπόκτησιν γαιῶν, ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῶν Καρυῶν, διαίρεθεις εἰς δύο, ἐγένετο αἰφνιδίως κατώτερος τοῦ Κορσικανικοῦ οὕτως ὥστε αἱ ση-

μερικαὶ Καρυαὶ καταντοῦν νὰ ᾖναι μᾶλλον Κορσικανικόν, παρὰ Ἑλληνικόν χωρίον.

Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κατοικήσῃ τὰς ἐν Ἀφρικῇ κατακτήσεις τῆς, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἰς πάντα Γάλλον, βουλόμενον νὰ μεταβῇ ἐκεῖ οικογενειακῶς, παραχωρεῖ γαίαις δωρεάν. Αἱ συμφωνίαι τῶν παραχωρήσεων τούτων εἶναι περίπου τοιαῦται· εἰς ἕκαστον οικογενειάρχην παραχωροῦνται τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα ἑκτάρια γαιῶν, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ καλλιεργήσῃ, νὰ κτίσῃ ἐν αὐταῖς οἰκίαν καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ οικογενειακῶς. Μετὰ πέντε ἔτη ὁ τοιοῦτος ἀποικὸς γίνεται ἀπόλυτος κύριος τῶν γαιῶν, αἵτινες τῷ παρεχωρήθησαν. Εἰς τὸν βουλόμενον δ' ἐπὶ τούτῳ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀφρικὴν παραχωροῦνται ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. Δὲν παραχωροῦνται δὲ γαῖαι εἰς τοὺς ἀγάμους.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1872 τινὲς τῶν ἐν Καρυαῖς Ἑλλήνων μετέβησαν εἰς Ἀφρικὴν, ὅπως ἴδωσι καὶ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς ἄλλας ἀναγκαίας συνθήκας πρὸς καλλιέργησιν τῆς γῆς. Ἀποῦ δὲ τοιοῦτοτρόπως ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τὴν 4 Νοεμβρίου τοῦ 1874, τριάκοντα ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι τῶν Καρυῶν εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων τοῦ Σίδι-Μερούαν, ὑπαγομένου εἰς τὸν νομὸν τῆς Κωνσταντίας, αἵτινες ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς τὸ ἔργον. Εἰς τὰς τριάκοντα ταύτας οἰκογενείας προσετέθησαν κατόπιν καὶ ἄλλαι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς οὕτως, ὥστε τὴν σήμερον ἡ ἀποικία αὕτη ἀριθμεῖ περὶ τὰς ἑκατὸν ἑλληνικὰς οἰκογενείας.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ἑλλήνων, ἐν Σίδι-Μερούαν δὲν ὑπῆρχεν οὔτε μία οἰκία. Τούναντιον δὲ τὴν σήμερον ἐκτίσθησαν λίθιναι οἰκοδομαὶ. Ὑπάρχει δῆμος, ὁμώνυμος τῷ χωρίῳ, κυβερνώμενος ὑφ' ἐνὸς Δημάρχου. Ὑπάρχει ἑλληνικὴ ἐκκλησία, σχολεῖον, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον, ὅλα οἰκοδομηθέντα δαπάναις τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ ἐκ Κορσικῆς εἰς Σίδι-Μερούαν δρομολόγιον εἶναι τὸ ἐξῆς· ἐξ Αἰακκίου ἀναχωρεῖ ἀτμόπλοιον ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, τὸ ὁποῖον φθάνει εἰς Βόναν τῆς Ἀφρικῆς ἐντὸς 30 περίπου ὥρων. Ἐκ Βόνας μεταβαίνει τις εἰς Κωνσταντίναν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐντὸς 10 περίπου ὥρων. Ἐκ Κωνσταντίας μέχρι Μίλα ὑπάρχει ταχυδρομικὴ ἄμαξα καθ' ἑκάστην, ἧτις φθάνει ἐκεῖ ἐντὸς 7 ὥρων. Ἐκ Μίλα μέχρι Σίδι-Μερούαν τακτικὴ συγκοινωνία δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει ὅμως ὁδὸς καλὴ, περίπου 10 χιλιομέτρων, τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ταξειδιῶται διατρέχουσιν εἴτε δι' ἵππου, εἴτε δι' ἰδιαιτέρας ἀμάξης, ἐντὸς δύο ὥρων.

Ἐκ Βόνας δὲ δύναται τις νὰ μεταβῇ διὰ θαλάσσης εἰς Φιλιππεβίλλην καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κωνσταντίναν. Τὴν σήμερον τὰ μεσόγεια ταῦτα ταξειδία τῆς Ἀφρικῆς δὲν παρέχουσιν οὐδένα κίνδυνον ληστῶν τοῖς ταξειδιῶταις.

Οἱ Καρυᾶται εἰς τὸ ὄνομα Σίδι-Μερούαν προσέθησαν καὶ τὸ τοῦ χωρίου των οὕτως, ὥστε ὀνομάζουσι τὴν ἀφρικανικὴν ταύτην ἀποικίαν των *Sidi-Mérouan-Cargèse*. Σημειωτέον δὲ ὅτι πᾶν ὅ,τι λέγω ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ περὶ τῶν ἐν Καρυαῖς Ἑλλήνων ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἀποικίας αὐτῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ

Τὰ Καρπάθια περιλείουσι τὸ βόρειον τῆς Οὐγγαρίας μέρος ὡς γιγαντιαῖον πέταλον ἵππου.

Μεταξὺ τοῦ Κρέμνιτζ μὲ τὰ χρυσορυχεῖά του καὶ τῆς Πρέσσοβας μὲ τὰ ὑψασματορυχεῖά της, τὸ ὄρος Τάτρα μέλαν ἕνεκα τῶν ἐπ' αὐτοῦ δασῶν προεκτείνεται ἐντὸς τῆς ἀπεράντου στέπης μονοτόνως λευκὸν κατὰ τὸν χειμῶνα.

Εἶνε ὁ μὴν Ἰανουάριος, ἀνατέλλει δὲ ἡμέρα ξηρὰ, παγερά, αἰθρία. Παρὰ τὰς πύλας τοῦ Κρέμνιτζ ἀναμένει ἔλκηθρον, συρόμενον ὑπὸ τριῶν θορυβούτων καὶ ἀνησυχούντων ἵππων, ἐκ τῶν μικροσώμων μαγυαρικῶν ἐκείνων, τῶν ἐχόντων πύρινον τὸ αἶμα καὶ χαλυβδίνους τοὺς πόδας. Τὸ ἔλκηθρον μέλλει νὰ μεταφέρῃ ἕνα ἱερέα Ρῶσσον, τὴν νεαράν του σύζυγον καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των μόλις τριετές, πάντας περιβεβλημένους παχείας σισύρας, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ψύχους. Τὸ παιδίον εἶνε φαιδρόν· ἡ μήτηρ ὀπωσοῦν ἀνήσυχος· ὁ πατήρ γαλήνιος, πεπορθῶς ἐπὶ τὴν προστασίαν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ συνειδῶς τὴν ἑαυτοῦ ρώμην, διότι εἶνε καὶ αὐτὸς υἱὸς χωρικοῦ. Πρέπει νὰ λειτουργήσῃ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν εἰς Πρέσσοβαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔλκηθρον μέλλει νὰ ἐκινήσῃ, καταφθάνει Ἀθίγγανός τις, εὐρωστος καὶ σθεναρὸς τὸ παράστημα. Αἱ μαῦραι καὶ μεγάλαι τῶν ὀφθαλμῶν του κόραι ἐπιχέουσι λάμψιν ἐπὶ τῆς ἀγερώχου ἡλιοκαοῦς μορφῆς του, κόμη δὲ μέλαινα καὶ μακρὰ καταπίπτει βροστρυχῶδης ἐπὶ τῆς ἑορτασίμου στολῆς του, ἀποτελουμένης ἐκ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου μανθόου εὐπατρίδου ἐρριμμένου, ἀπλῶς ἐπὶ τῆς συνήθους ρακῶδους περιβολῆς του, τῆς φεροῦσης χονδρὰ ἀργυρὰ κομβία. Ὑπὸ μάλης φέρει τὸ βιολίον του, ὅπερ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν περιερχόμενον κατέστη πιναρὸν, ἀναδίδον διαρκῶς